PLAIURI MOLDOVENE

— Instantanee de drum —

(Urmare din pag. 1)

Remize, dormitoare, cantina. Ca la un semn se deschide în față un deal larg pe care se profilează, lipite parcă de cerul siniliu, combinele.

— Acuș sîntem gata și ca grîul. Cu orzul am isprăvit de mult. Și stăm bine: 2500 kg. la ha grîu — 2400 orz — 1400 mazăre... sfeclă... și încă altele. Ajungem sus. Oamenii ne salută în treacăt, prinși de munca lor. Tractoarele duc de la o claie la alta combinele morii umblătoare.

— Ehei, mult ne place — îmi răspunde președintele în aprobarea zgomotoasă a celor care mi-au auzit întrebarea — N-om fi noi ceva mari campioni, dar sport facem din toată inima. Mai ales fotbal și volei. Nu ne lăsăm prejos nici la atletism. Și știți ce? Cei din frunte la sport îs fruntea și la treabă. El (îmi arată un tînăr blond) e brigadier semincer. Joacă în apărare la fotbal. Îl cheamă Constantin Leonte. Cel de pe tractor e comunistul Vasile Dima. Înaintaș. Fotbaliști acătării. Tot în frunte sînt și alți fotbaliști. Aceștia însă la economii de combustibil: Vasile Bucur și Andrei Iacob — amîndoi comuniști — au ajutat secția mecanică să agonisească numai pînă acum 2.000 de lei la combustibil...

Povestea se deapănă o dată cu drumul spre sectorul agricol. Aici, fruntașe le aflu pe îngrijitoarele de păsări Adela Barbet și Aneta Rusu, care iubesc din suflet voleiul.

— Ce să vă mai spun? Asociația noastră sportivă luptă să aibă cît mai mulți membri. Materiale avem. Ne-ar mai trebui ceva tricouri, cîteva zile de antrenament și sîntem gata să ne întrecem pentru cupă. Și președintele se desparte de mine plecînd în alt loc unde e nevoie de el.

Sportivii de aici îmi spun despre comunistul Mihai Iacob (președintele gospodăriei) că-i un om tare dîrz. Pînă acum vre-un an erau amenințați de bilanțuri deficitare, strădania oamenilor era umbrită de lucrul ăsta. În anul 1960 însă, beneficiul se anunță la jumătate de milion și asta pentru că el, noul director, a știut să dirijeze în așa fel energia oamenilor încît să-i vadă bucurîndu-se de rodul muncii lor. Despre latura sportivă iarăși cuvinte de laudă pentru președinte: sprijinul lui se face simțit ca prisosință ori de cîte ori e nevoie de el.

În lunca lui Alecsandri pionierii scriu noi pasteluri

Calm, toropit parcă de arșiță, Siretul se strecoară prin lunca asemeni unui șarpe uriaș, lucitor și molcom. În unele locuri pomii aproape se unesc împrăștiind pe față scăldată în soare a apei cioburi de umbră. De undeva de sus dinspre gară se aud amplificate de ecou glasuri cristaline. Cîntece. Versuri. Replici.

Și nu se întreabă lunca ce-i acolo. Și nu se miră Siretul. Și nici dealurile, ori cerul nu-s speriate de ecou. De mult s-au deprins cu veselia și zburdălnicia oaspeților din fie ce vară, pionierii și școlarii care poposesc aici. În tabăra aceasta mugurii generației de mîine împlinesc pastelurile lui Alecsandri dîndu-le mișcare, freamăt, viață. E ca și cum s-ar scrie noi poezii...

„Cel mai bun sportiv din zece" e o insignă care are largă răspîndire printre cei din tabără. O poartă pe bluza albă și Steluța Statnic din clasa a IX-a, fiica unei muncitoare de la Țesătura Iași.

— Ce sport îți place?

— Toate... Dar parcă mai mult gimnastica și voleiul. Dacă aș fi băiat aș juca însă... fotbal.

★

„Bine e să fii mereu în frunte". Cîntecul acesta a devenit deviza multora din cei veniți în tabăra Mircești-lor. Gheorghe Huiban cu Șerban Stan cu Gheorghe Găină și Constantin Popovici fac parte dintre fruntași. Fruntași la învățătură și fruntași în jocul cu balonul rotund (bineînțeles la nivelul celor 9—10 ani ai lor). Profesorul Tapu, îndrumător pe calea educației fizice vede în ei rezerve de mîine ale fotbalului moldovean. Și după felul cum se antrenează băieții sub îndrumarea lui nu ai nici un motiv să-l contrazici.

★

Caruselul și gimnastica se îmbină de minune fiind unele din prilejurile care dau multă satisfacție și bună dispoziție tuturor. Mariana Agrigoroaiei din Pașcani, Aurel Giurgea din Bîrlad, Lucreția Butnaru din Drăgănești sînt și colo și colo, molipsind tabăra cu rîsetele ori cu seriozitatea lor (dozate de minune cînd e vorba de joc sau de un lucru temeinic ca de oameni mari).

★

O sută de pionieri și școlari au fost în seria aceasta în tabără de la Mircești. Cu toții s-au adunat în seara aceea în jurul tradiționalului foc de tabără dăruind ecoului pentru ultima oară cîntecele și veselia lor. Mîine vor pleca spre case, iar peste cîteva zile vor poposi aici alții. Și la fel ca ei, aceștia vor vizita casa unde a trăit marele nostru poet Vasile Alecsandri, vor face sport, vor aduna roadele cîmpurilor, vor asculta poveștile sătenilor ori ale ceferiștilor care locuiesc în sat, vor intona cîntece în care să slăvească patria, să cinstească cu recunoștință partidul — părintele bun — care se îngrijește de copilăria lor fericită.

La A. S. Spicul – se face treabă bună

S-a stîrnit din senin un vînt iute. A răscolit colbul, a lăsat în urmă o boare săracă de ploaie și cînd s-a liniștit totul căldura s-a așezat iarăși stăpînă de-asupra comunei Belcești — Hîrlău.

Primul drum la sfatul popular îmi scoate la iveală primul cunoscut: comunistul Vasile Bumba — președintele. De la el primesc și primele date:

— Avem opt întovărășiri și o gospodărie colectivă... în curînd isprăvim treierișul... recolta se anunță bună... despre sport? Vorbiți cu tov. profesor Antoniu...

În drum spre școală am mai aflat cîte ceva despre președinte. Nu de la el. Plecase în grabă la o arie. De la băiețașul cîrn cu ciuf castaniu pe frunte, școlar într-a IV-a, care mă însoțea și care știa grozav de multe lucruri:

— Tovarășul președinte îi nou la sfat. Da-i gospodar nevoie mare. Zice tata că acuș o să facem încă o colectivă. Și la sport se pricepe... Tov. profesor Antoniu zice că-l ajută mult...

Ion Antoniu — profesorul de științe naturale — culege dragostea și respectul tuturor tinerilor din comună datorită felului cum știe să militeze pentru pătrunderea culturii fizice în fiecare casă. E un tînăr blond cu ochi căprui, slăbuț, dar iute ca un titirez. Mi-am dat seama stînd de vorbă cu el că asociația sportivă Spicul face treabă bună. Statistic are 250 de membri. Se practică fotbal, volei, atletism, șah, tenis de masă, handbal în 11, tir... faptic vorbesc oamenii și... terenul. Oamenii? Cei mai buni fotbaliști: candidatul de partid Dumitru Mătase, și utemistul Constantin Pinzaru. Voleibaliști: cei doi Mihai— Trudoj și Constantinescu. Trei zvîrluge, trei fetițe de 15 ani sînt fala comunei la atletism: Elena Mătase la greutate, Georgeta Neculce și Domnică Chișcă la alergări (Domnica e a treia clasată pe regiune). La șah cu greu îl învinge ceilalți pe utemistul Alexandru Mihăilă. Și tot greu de învins sînt, la tenis de masă, Elisabeta Antoniu și Gheorghe Melinte...

În tabăra de la Mircești fotbalul, laolaltă cu gimnastica și atletismul face parte din cele mai plăcute îndeletniciri de vacanță.

La vremea cînd am vizitat comuna peste tot se ghicea o febrilă activitate pe tărîm sportiv. Antrenamente la volei, la atletism, la tenis de masă, la mesele de șah. Tineretul se pregătea cu sîrg pentru „Cupa Moldovei", (un lucru însă n-am înțeles: în magazia asociației există trei perechi de mănuși de box noi nouțe. În comună însă nu sînt pugiliști. Sportivilor de aici le-ar mai trebui alte lucruri. De ce nu fac un schimb cu o asociație care ar avea nevoie de mănuși de box?).

Cînd am plecat picura seara. Se auzea încă larmă pe terenul de sport. Se poate să fi fost un meci de fotbal cu cei de la G.A.C. Munteni. Nu știu sigur. Știu doar atît că asemenea meciuri se dispută destul de des, că localnicii stău cu sufletul la gură (să nu piardă ai lor) și strigă din toate puterile: Hai Spicul! Îmi pare rău că n-am putut fi acolo. Precizia plecării trenului — ultimul din ziua aceea — m-a obligat să părăsesc comuna aceasta situată între dealuri pe care, de pe acum, se ghicește rodul îmbelșugat al viilor.

★

Pe plaiurile moldovene bătălia recoltei e în toi. Tineretul mai cunoaște însă prilejul altei întreceri. Aceea din cadrul competiției sportive „Cupa Moldovei" și se dăruie în egală măsură amîndorura.

56 de zile în Extremul Orient cu echipa de handbal a orașului București

(II) R. P. Chineză

În ziua de 6 iulie, după 19 zile de turneu în Japonia, ne aflam din nou la granița dintre Hong-Kong și R. P. Chineză. De data aceasta însă, nu mai eram în tranzit. Începeam cea de a doua parte a turneului nostru în Extremul Orient, în China nouă.

Încă din primele zile ale vizitei noastre am fost puternic impresionați de uriașa activitate pe care o desfășoară marele popor frate pentru construirea vieții noi, socialiste. La tot pasul am putut vedea imense construcții de fabrici, uzine, baraje de hidroameliorație, care oglindesc cum nu se poate mai bine calea luminoasă pe care pășește poporul chinez în frunte cu iubitul său partid comunist.

Într-una din zile am vizitat la Șanhai fabrica ce produce motoare Diesel.

Parcurgînd halele curate și spațioase am remarcat că utilajele sînt dintre cele mai moderne, iar munca este în cea mai mare parte mecanizată. Muncitorii lucrează cu multă sîrguință și meticulozitate ca urmare a însemnătății pe care o acordă fiecare „mărcii" fabricii lor.

Am fost și la o fabrică de stilouri. Aici am cunoscut multe muncitoare fruntașe, printre care și pe Sin-Fu-jun, renumită în mijlocul tovarășelor sale de muncă pentru faptul că a reușit în decurs de numai o lună să îmbunătățească de cîteva ori procesul de fabricare a stilourilor pe care le putem întîlni și în magazinele din țara noastră. Activitatea sportivă este la loc de cinste în aceste două fabrici, ca de altfel în cele mai multe întreprinderi și instituții din R.P. Chineză, ambele dispunînd de echipe de baschet, volei, tenis de masă, atletism etc. Ne-a impresionat de asemenea cum la fiecare fabrică am putut vedea toți muncitorii și personalul administrativ ieșind la ora 11 în fața atelierelor și executînd, la comanda unui instructor, transmisă prin intermediul stației de amplificare, exerciții de gimnastică în producție.

După meciurile disputate la Canton am vizitat o comună cu aproape 46.000 de locuitori, situată la aproape 30 de km. de oraș. Aici am fost întîmpinați, ca pretutindeni de altfel, cu multă dragoste și atenție. Comuna dispune de o mică industrie de articole de larg consum, ateliere de țesătorie, ateliere de confecționat unelte, magazine de desfacere, școli, grădinițe de copii. 60% din totalul terenurilor arabile sînt irigate. Comuna are peste 100 de ingineri în special agronomi și zootehnicieni. Ea este o expresie puternică a profundelor transformări care au avut loc în ultimii 10 ani — ca urmare a superiorității orînduirii socialiste — în viața satului chinez.

La Pekin am luat parte la impresionantul miting de protest al oamenilor muncii chinezi împotriva intervenției murdare a colonialiștilor belgieni în treburile interne ale Republicii Congo, care a avut loc în imensa sală a Adunării reprezentanților populari. Sala are o capacitate de 10.000 locuri. În aceeași clădire, se mai află, printre altele, o sală de spectacole de 5.000 locuri, și o sală de recepție de 3.000 locuri. Toate au fost construite în numai 9 luni!

Chinezii posedă minunate monumente de artă, ce evocă trecutul milenar al civilizației acestui mare popor. Vizitînd fostul palat imperial, palatul de vară, Templul cerului, rămîi pur și simplu uimit de frumusețea și expresivitatea sculpturilor și picturilor, de concepția arhitectonică a acestor edificii, ce ilustrează măiestria și migala cu care s-au dăruit acestei arte, creatorii lor.

Cu multă emoție am pășit în muzeul-școală „Mao Tze-dun" din Canton, al cărui director a fost însuși încercatul conducător al poporului chinez, președintele Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez — tovarășul Mao Tze-dun. Cei mai mulți dintre elevii acestei școli și-au dat viața în lupta împotriva ciankaișiștilor și a ocupanților japonezi, dar flacăra purtată de ei cu atîta pasiune revoluționară a cuprins în zilele noastre întregul popor chinez.

★

Întîlnirile cu handbaliștii chinezi ne-au produs o plăcută surpriză. Și, nu exagerăm cîtuși de puțin dacă vom afirma că ne-am găsit dintr-o dată în fața unor noi și legitimi pretendenți la supremația mondială în handbal într-un viitor apropiat. Ne-au confirmat-o nu numai rezultatele, mai mult decît meritorii, obținute de formațiile chineze în compania echipei noastre, dar și jocul modern practicat de gazde. Ca și în alte sporturi, jucătorii chinezi se pregătesc cu multă conștiinciozitate și seriozitate. Ei au învățat mult din experiența handbaliștilor din R. D. Germană, care i-au vizitat anul trecut, folosind în același timp și sprijinul concret al unor antrenori din această țară. Iar popularitatea de care se bucură acest sport în R. P. Chineză este explicabilă, avînd în vedere faptul că sportivii chinezi posedă principalele calități necesare handbalului: viteză, îndemînare și rezistență.

În R. P. Chineză am jucat 11 meciuri în compania celor mai bune selecționate de orașe și regiuni. Majoritatea echipelor întîlnite beneficiază de apărări viguroase, iar în atac, pe lîngă o circulație rapidă a balonului, jucătorii chinezi folosesc cu mult succes aruncările din părțile laterale ale semicercului.

Peste tot am simțit căldura prieteniei poporului chinez, a tineretului chinez. Oriunde apăream, pe străzi sau în întreprinderi și instituții, eram înconjurați de sute de oameni tineri și vîrstnici, care își manifestau bucuria de a ne avea ca oaspeți. Fiecare în felul său se simțea dornic de a ne oferi cîte o mică atenție, de a ne strînge mîna și a ne ura succese în viață, muncă și activitatea sportivă.

În aceste zile am trăit din plin sentimentul nobil internaționalist care leagă într-un mod indestructibil popoarele chinez și romîn, ce pășesc strîns unite în marea familie a popoarelor socialiste, în fruntea căreia se află Uniunea Sovietică. În același timp, cele trei săptămîni petrecute în mijlocul poporului chinez, ne-au arătat în modul cel mai elocvent cît de absurzi sînt acei care încearcă să ignoreze Republica Populară Chineză — o mare putere mondială — drepturile sale de a ocupa locul ce i se cuvine în organizațiile sportive internaționale și în primul rînd în Comitetul Olimpic Internațional.

Am plecat din R. P. Chineză cu amintiri care nu se vor șterge niciodată din memoria și inimile noastre.

TUDOR VASILE

În vizită la o grădiniță de copii de lîngă Canton